

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3420/2019
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Тијана Милутиновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 231/18 од 06.02.2019. године, на седници одржаној 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 231/18 од 06.02.2019. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 2219/16 од 13.10.2017. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име разлике зараде за временски период од 01.11.2007. године до 01.05.2014. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 149.550,00 динара, са законском затезном каматом од дана када су наступили услови за извршење до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења, док је у преосталом делу одбио као неоснован захтев за период од 13.10.2017. године као дана пресуђења па до дана кад се стекну услови за извршење (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 231/18 од 06.02.2019. године, преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П1 2219/16 од 13.10.2017. године, у ставу првом изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име разлике зараде за временски период од 01.11.2007. године до 01.05.2014. године, одређене новчане износе са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Преиначио је решење о парничним трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2219/16 од 13.10.2017. године, у усвајајућем делу, тако што је одбио као неоснован захтев тужиоца, да се обавезе

тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 149.550,00 динара, са законском затезном каматом од дана када су наступили услови за извршење до коначне исплате и обавезао тужиоца да накнади туженој парничне трошкове у износу од 19.500,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде (став други изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став трећи изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 16.500,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, на основу одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2, а у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. У ревизији се указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, када се наводи да, побијана пресуда противречи сама себи и разлозима изнетим у образложењу пресуде, а наведени разлози о битним чињеница на којима се одлука заснива су нејасни и постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи и записника о исказима датим у поступку и изведеним доказима. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене од ...1998. године, када је засновао радни однос у Општинском суду у ... на радном месту После догађаја из 1999. године, тужилац је остао нераспоређен и од те године није био радно ангажован све до септембра 2012. године, када је почео да ради у Прекршајном суду у Тужилац је остао да живи на подручју АП Косова и Метохије и његово пребивалиште је и у ..., село Тужиоцу је исплата зараде за 2007, 2008. и 2009. годину вршена преко ранијег Окружног суда у Врању, на основу Закључка Владе Републике Србије, тако што му је исплаћивана минимална зарада. До 31.12.2009. године, тужилац је био радник општинског суда, који је укинут после формирања нове мреже судова. Основни суд у Косовској Митровици је отпочео са радом 01.01.2010. године, као једини суд на територији АП Косово и Метохија, преузимајући раднике из 17 угашених општинских судова са те територије, а тужилац је један од 297 преузетих радника. Претходно је комисија Високог савета судства 26.12.2009. године, после извршеног распоређивања запослених, утврдила списак запослених који су остали нераспоређени, међу којима је и тужилац. Основни суд у Косовској Митровици је са исплатом накнада зарада и преузетим радницима који су до 01.10.2010. године били нераспоређени започео 01.01.2010. године и тужилац је 01.01.2010. године до

01.10.2010. године примао 65% личног дохотка, јер је био нераспоређен радник на основу одлуке Високог савета судства од 26.12.2009. године. У периоду од 01.01.2010. године до 30.04.2014. године од стране Министарства правде Републике Србије није расписан конкурс ни за једно радно место у Основном суду у Косовској Митровици.

Првостепени суд је утврдио да се тужилац 03.03.2009. године обраћао туженој, Општинском суду у Косовској Каменици, да буде радно ангажован, да свој захтев није ограничио на територију АП Косова и Метохије, да тужена на његов захтев није одговорила, и да до окончања поновног поступка у овој парници није доказала да није постојала могућност да тужиоца радно ангажује ван територије АП Косова и Метохије. По налогу суда да се изјасни да ли је у периоду од 01.11.2007. године до 30.04.2014. године расписивала конкурс за пријем у радни однос за место ... на територији Републике Србије тужена се изјаснила да у периоду од 01.01.2010. године до 30.04.2014. године од стране Министарства правде Републике Србије није расписан конкурс ни за једно радно место осим суда у Основном суду у Косовској Митровици. Како је терет доказивања на туженој, сагласно одредби члана 231. ЗПП, првостепени суд је оценио да постоји обавеза тужене да исплати тужиоцу тражене износе на име накнаде штете због неисплаћених зарада за наведени период са законском затезном каматом на основу одредбе члана 154. став 1. у вези члана 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је закључио да, како тужилац у периоду потраживања није радио до септембра 2012. године, када је почео да ради у Прекршајном суду у ..., да није био радно ангажован, јер за то нису постојали услови, како наводи сам тужилац у молби председнику Општинског суда у Косовској Каменици од 03.03.2009. године, при чему је био пасиван у погледу захтева за враћање на рад, јер нема доказа да је подносио тужбу за враћање на рад против тужене, већ се после догађаја из 1999. године сагласио са таквим стањем, а тужилац је од септембра 2012. године ангажован у Прекршајном суду у ..., да нема одговорности тужене као послодавца због неостварене зараде у наведеном периоду, без обзира на чињеницу да је тужилац у радном односу код тужене. Ово из разлога, што за остваривање права на зараду није довољно да је запослени у радном односу, већ је нужно и да ради, да запослени који не ради и не предузима мере у циљу остваривања права на рад, саглашава се са таквим стањем, па се не може успешно позивати на одговорност за накнаду штете и на основу тога потраживати зараду коју би остварио да је радио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овога суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за исплату разлике на име мање исплаћене зараде у периоду од 01.11.2007. године до 01.05.2014. године.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује, да је нејасно како се поступање тужене приликом исплаћивања накнаде зараде тужиоцу за 2007, 2008. и 2009. годину на основу Закључка Владе Републике Србије од 17.07.2003. године, може сматрати законитим. Наиме, Уставни суд Републике Србије је одлуком Иу 412/2003 од 16.04.2010. године, утврдио да тачка 1. Закључка Владе Републике Србије 05 бр. 02-4586/03-001 од 17.07.2003. године, у делу који се односи на прихватање тачке 1. – 12. Информације у погледу статуса одређених органа и организација и служби са подручја АП Косова и Метохије, који је саставни део овог Закључка, није у сагласности са

Уставом и законом, па према томе до доношења наведене одлуке поступање тужене у складу са наведеним Закључком се има сматрати законитим.

Исто тако, неосновани су наводи ревизије у погледу разлике зараде тужиоца за период од 01.10.2010. године до 01.05.2014. године, с обзиром на то да је утврђено да је тужилац септембра 2012. године ангажован у Прекршајном суду у ..., а да за период за који није радно ангажован не може захтевати накнаду штете, односно потраживати зараду коју би остварио као да је радио.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић